

може здійснюватися у встановленому порядку юридичними чи фізичними особами [2].

Сьогоднішній досвід дає змогу виявити прогресивні ідеї і особливості підготовки фахівців для сфери туризму. На основі аналізу обґрунтовано висновок щодо необхідності творчого використання досвіду, зокрема на рівні регіонів, з урахуванням їх соціально-економічних, етнонаціональних, природних та інших особливостей. Крім цього, необхідний обмін професійним досвідом, що допоможе вітчизняній системі підготовки фахівців увійти до міжнародної стандартизованої системи.

Інноваційним напрямом в області підготовки професійних туристських кадрів в Україні є розробка стандарту, який буде єдиним для підготовки фахівця у туризмі.

Література

1. Фоменко Н. А. Педагогіка вищої школи: методологія, стандартизація туристської освіти. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. / Н. А. Фоменко. – К.: Видавничий Дім «Слово», 2005. – 216 с.

2. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/324/95%D0%B2%D1%80>

3. Туризмологія: концептуальні засади теорії туризму: монографія / [В. К. Федорченко, В. С. Пазенок, О. А. Кручек та ін.]. – К.: ВЦ «Академія», 2013. – 368 с.

4. Федорченко В. К. Педагогіка туризму / В. К. Федорченко, Н. А. Фоменко, М. І. Скрипник та ін. – К. : Видавничий дім «Слово», 2004. – 296 с.

УДК 336.71/.77:005.21 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,
Синенко В. М., студент,

Інститут заочного та дистанційного навчання,
Національний авіаційний університет, м. Київ

СТРАТЕГІЯ КРЕДИТНОЇ ПОЛІТИКИ БАНКУ

Правильна організація процесу банківського кредитування, розроблення ефективної і гнучкої системи управління кредитними операціями є основою фінансової стабільності і ринкової стійкості банківських установ. Забезпечувати управління кредитною діяльністю банку, ефективне використання його кредитного потенціалу, формування оптимального для нього кредитного портфеля, чітку організацію всього кредитного процесу дає можливість кредитна політика банку. Висока роль кредитної політики у забезпеченні ефективної діяльності і високих темпів розвитку банків визначає актуальність як теоретичних, так і практичних питань, пов'язаних з її формуванням [1, с. 123].

У процесі проведення кредитної політики банківські установи виходять із необхідності забезпечити поєднання своїх інтересів та інтересів акціонерів банку, вкладників і позичальників. З огляду на це основним критерієм кредитної політики є принцип пріоритетності мінімізації рівня ризику над дохідністю, відповідно до якого банк незалежно від суми потенційного доходу має відмовити клієнту в наданні кредиту, якщо така операція пов'язана з недопустимим рівнем ризику.

Кредитна політика потрібна банкам перш за все тому, що дозволяє регулювати, управляти, раціонально організувати взаємини між банком і його клієнтами із залучення ресурсів на поворотній основі та їх інвестування в частині кредитування клієнтів банку. Важливо також підкреслити, що кредитна політика є основою управління ризиками в діяльності банку [2, с. 127].

Для найбільш ефективного використання ресурсів керівництво банку повинно визначити тип кредитної політики, який може бути:

- консервативною (обережною), якщо частка кредитів у загальному обсязі робочих активів банку становить до 30%, що забезпечує прибутковість банку за рахунок менш ризикованих активних операцій. Але в цьому разі банк втрачає значний сегмент фінансового ринку. Таке співвідношення між кредитами і робочими активами більш бажане для новоствореного банку, який ще не має достатнього досвіду кредитної роботи;

- поміркованою є кредитна політика банку, частка кредитів якого у робочих активах перебуває в межах 30-50%. Така політика притаманна стабільним і надійним банкам, які мають достатній досвід кредитної роботи;

- агресивною є кредитна політика банку, частка кредитів якого перевищує 50% робочих активів. Вона може бути обґрунтованою тільки надприбутками і не може бути тривалою. Слід пам'ятати, що чим більша частка кредитів у робочих активах і триваліший часовий термін її існування, тим вищий рівень ризику [3, с. 130].

Стратегія кредитної політики повинна включати в себе пріоритети, принципи і цілі конкретного банку на кредитному ринку. Вона визначається, перш за все, вибором клієнтів, по – друге, нормами і правилами, які регламентують практичну діяльність банківського персоналу і, по – третє, компетентністю керівництва банку і рівнем кваліфікації персоналу, який займається питанням кредитування. Тактика кредитної політики охоплює конкретні інструментарії, які використовуються окремим банком для реалізації його стратегічних цілей при здійсненні кредитних операцій, напрямки їх вдосконалення, порядок організації кредитного процесу.

Таким чином, кредитна політика створює необхідні загальні передумови ефективної роботи персоналу кредитного підрозділу банку, зменшує ймовірність помилок й прийняття нераціональних рішень.

При організації кредитної діяльності в банках в основному спостерігається певна структурно – управлінська вертикаль. Істотну роль відіграють у процесі кредитування працівники кредитних відділів – кредитні економісти, менеджери, аналітики. Ці особи повинні відповідати високим професійним і особистими якостями – здатністю контактувати з людьми, толерантністю, умінням висловити думку, рішучістю, чесністю, працьовитістю [4, с. 140].

Ми вважаємо, що кредитна діяльність банку має певні недоліки, усунення яких дасть змогу оптимізувати функціонування як банківської системи так і фінансових ринків загалом. Перш за все, потрібно вдосконалити чинне законодавство, а також підвищити рівень кваліфікації банківських службовців.

Ефективно сформованою вважається така кредитна політика, яка є максимально стисненим та достатньо деталізованим документом. Обов'язковим елементом такого документу є рекомендації щодо практичного визначення попиту на кредитні ресурси. У процесі розробки кредитної політики банки визначають пріоритети щодо формування кредитного портфелю, досліджуючи напрямки його диверсифікації.

Література

1. Вовчак О. Д. Банківська безпека: Навчальний посібник / О. Д. Вовчак, Ю. О. Самура, В. А. Сидоренко, В. А. Вареник – К., 2013. – 237 с.
2. Лагутін В. Д. Кредитування: теорія і практика: навч. посібник / В. Д. Лагутін. – 4-те вид., стер. – К.: Т-во «Знання», 2004. – 215 с.
3. Прасолова С. П. Банківські операції : навч. посіб. та практ. / С. П. Праслова, О. С. Вовченко – К.: Центр учбової літератури, 2013. – 568 с.
4. Коцовська Р. Р. Банківські операції: навч. посіб / Р. Р. Коцовська, О. П. Павлишин., Л. М. Хміль. – К.: УБС НБУ: Знання, 2010. – 390 с.

УДК 346.54 (043.2)

Кочин В. В., к.ю.н.,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК НАПРЯМОК ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Економічні відносини характеризуються наявністю різноманітних суб'єктів господарювання, які можуть класифікуватися відповідно до необхідної юридичної ознаки. Окрему групу таких учасників господарських відносини складають так звані суб'єкти малого підприємства, які найбільш чутливо реагують на ринкові зміни. Відповідно до Європейської хартії малих підприємств саме ці суб'єкти складають основу європейської економіки, є джерелом робочих місць і благодатним ґрунтом для бізнесових ідей. Тому, малі підприємства повинні розглядатися як одна з основних